

Mục lục

BÀ CHÚA TUYẾT
5

CHÓ SÓI VÀ
BẦY CHÚ DÊ CON
42

CHÚ LÍNH CHỈ
DỪNG CẢM
12

CÔ BÉ
QUÀNG KHĂN ĐỎ
48

CÔ BÉ LỌ LEM
20

CÔ BÉ BÁN ĐIÊM
56

BẦY CHIM
THIÊN NGÀ
28

CÔNG CHÚA
NGỦ TRONG RỪNG
62

BỘ QUẦN ÁO MỚI
CỦA HOÀNG ĐẾ
36

NÀNG TIÊN CÁ
70

VỊT CON XẤU XÍ
78

NÀNG BẠCH TUYẾT
VÀ BẦY CHÚ LỬN
106

CHIẾC BẬT LỬA THẦN
84

A-LI-BA-BA VÀ
BỐN MƯƠI TÊN CƯỚP
116

BA CHIẾC LÔNG
CHIM
92

HOÀNG TỬ ÉCH
124

NGƯỜI ĐẸP VÀ
QUÁI THÚ
96

CHÚ BÉ NGƯỜI GỖ
PI-NÔ-KI-Ô
132

MỘT TRONG NHỮNG CHUYẾN
PHIÊU LỮU CỦA CHÀNG
THỦY THỦ SIN-BÁT
102

NHỎ CỦ CÁI
140

ÔNG VUA
CÓ ĐÔI TAI LỪA
146

BÀ CHÚA TUYẾT

PHƯƠNG THUYẾT kể lại

Ngày xưa ngày xưa, ở một ngôi làng nhỏ, có một bà goá sống cùng hai cô con gái. Một cô vừa xấu xí vừa lười biếng, nhưng lại là con đẻ của bà. Cô còn lại xinh đẹp và siêng năng, nhưng lại là con riêng của người chồng đã khuất. Cô phải làm lụng quần quật, quán xuyến mọi việc lớn nhỏ trong nhà. Ngày ngày, cô bé đáng thương ấy phải kéo sợi nhiều đến nổi ngón tay ứa máu.

Có lần máu thấm vào đầu ống sợi, cô cúi xuống một miệng giếng định rửa sạch. Không ngờ, cô tuột tay, ống sợi rơi xuống giếng. Cô khóc lóc chạy về kể chuyện không may ấy cho dì ghẻ nghe. Dì ghẻ mắng cô thậm tệ, rồi nhẩn tâm bảo:

“Mày phải xuống giếng mà mò ống sợi lên!”

Sợ hãi, cô đành nhắm mắt nhảy xuống giếng mò ống sợi. Khi mở mắt ra, cô thấy mình đang nằm ở trên một đồng cỏ đẹp đẽ, ngàn hoa đua sắc dưới ánh nắng chói chang. Băng qua đồng cỏ, cô tới một lò bánh. Trong lò đầy ắp bánh mì. Bánh mì gọi cô:

“Cô ơi, hãy kéo chúng tôi ra kéo chúng tôi cháy mắt!”

Cô gái bèn dỡ hết bánh ra rồi đi tiếp.

Lát sau, cô thấy cây táo sai trĩu quả. Cây gọi cô:

"Cô ơi, hãy hái chúng tôi xuống đi, chúng tôi chín cả rồi."

Cô rung cây cho táo rụng. Rồi cô nhặt táo xếp thành đống và đi tiếp.

Sau cùng, cô đến một căn nhà nhỏ, một bà cụ già ló đầu ra bảo:

"Bà chính là Bà Chúa Tuyết đây. Cháu hãy ở lại đây với bà, chỉ cần dọn dẹp giường bà cho sạch sẽ và giữ đệm thật siêng năng để những bông tuyết rơi xuống hạ giới thôi!"

Cô bé bằng lòng ở lại giúp việc cho bà cụ. Cô cố gắng làm mọi việc bà cụ dặn. Cô giữ đệm của bà thật mạnh để cho lông vũ bay lá tả khắp nơi như những bông hoa tuyết. Bà đem đến cho cô một cuộc sống thoải mái. Được một thời gian, cô bé cảm thấy nhớ nhà.

Mặc dù ở đây sung sướng hơn ở nhà muôn phần nhưng cô vẫn tha thiết được quay về. Thế là cô thưa với Bà Chúa Tuyết:

“Thưa bà, cháu xin được trở về sống với bà con thân thuộc.”

Bà Chúa Tuyết đồng ý. Bà ân cần dắt cô qua một cánh cổng khổng lồ. Cô vừa bước qua cổng thì một trận mưa vàng ào ào trút xuống. Tất cả vàng dính đầy người cô.

Bà Chúa Tuyết bảo:

“Cháu xứng đáng được thưởng vì đã làm lưng chăm chỉ.”

Rồi bà trao cho cô gái ống sợi mà cô đánh rơi xuống giếng.

Cánh cổng đóng lại. Cô gái trở về bên miệng giếng. Con gà đậu trên thành giếng cất tiếng gáy to:

Ồ ó o o o,

Cô gái vàng bạc nhà ta đã về!

Rồi cô vào gặp dì ghẻ. Vì người cô phủ đầy vàng nên được dì ghẻ và em gái vốn vã tiếp đón.

Cô kể lại những chuyện mắt thấy tai nghe. Thấy con chồng trở nên giàu có, dì ghẻ cũng muốn cô con gái xấu xí, lười biếng của mình gặp may. Cô ta cũng ngồi quay sợi bên bờ giếng. Cô ta đâm kim vào đầu ngón tay để máu thấm đỏ ống sợi. Rồi cô ta vút ống sợi xuống giếng và tự mình nháy xuống. Cũng như chị, cô ta đến một cánh đồng cỏ đẹp đẽ và cũng đi theo một con đường mòn như vậy.

Khi cô ả tới lò bánh, bánh mì cũng kêu:

“Cô ơi, hãy kéo chúng tôi ra kẻo chúng tôi cháy mất!”

Cô ả lười biếng đáp:

“Kéo chúng mày ra để bản người à?” Dứt lời, cô ta đi thẳng.

Một lúc sau cô ả tới chỗ cây táo. Táo gọi:

“Cô ơi, hãy hái chúng tôi xuống đi, chúng tôi chín cả rồi.”

Cô ả đáp:

“Để táo rơi vào đầu tao à!” Rồi cô lại tiếp tục đi.

Khi tới trước cửa nhà Bà Chúa Tuyết, cô ta nhanh nhẩu nhận lời ở lại giúp việc cho bà.

Ngày đầu tiên cô ta cố tỏ ra chăm chỉ vì nghĩ tới số vàng mà Bà Chúa Tuyết sẽ thưởng. Nhưng sang ngày thứ hai cô ta bắt đầu giở thói lười biếng, sang ngày thứ ba càng lười hơn. Cô không dọn giường cho Bà Chúa Tuyết, cũng chẳng chịu giữ đệm cho lông vũ bay xuống.

Một ngày nọ, Bà Chúa Tuyết bảo cô ả lười biếng không làm việc nữa. Cô ả mừng thầm, chắc hẳn sẽ có mưa vàng. Nhưng khi bước qua cổng thì một nôi nhựa thông đổ ụp xuống người cô. Chẳng có mưa vàng nào cả. Bà Chúa Tuyết nói:

“Đây là những gì con xứng đáng được hưởng.” Dứt lời, bà đóng cổng lại.

Cô ả về nhà. Con gà trống trên thành giếng nom thấy bèn cất tiếng gáy:

Ồ ó o o,

Cô gái dơ bẩn nhà ta trở về.

Nhựa thông dính chặt lấy cô suốt đời.

CHÚ LÍNH CHÌ DỪNG CẢM

THANH THỦY kể lại

Ngày xưa, có hai mươi lăm chú lính chì đều là anh em bởi cùng được đúc ra từ một cái thìa đã cũ. Mỗi người mặc một bộ quân phục xanh đỏ, mắt nhìn thẳng, vai vác súng trông vô cùng oai vệ. Một cậu bé đã vô cùng vui sướng khi được tặng chiếc hộp có các chú lính chì nhân ngày sinh nhật.

“Oa, trông họ thật là oách!”

Cậu bé thích thú xếp các chú lính chì lên bàn, trông họ giống y hệt nhau, trừ một chú lính chỉ có một chân. Mặc dù vậy, chú lính cụt chân vẫn đứng nghiêm trang giống như các anh em còn lại của mình. Trên chiếc bàn của cậu bé bày cơ man là đồ chơi đẹp mắt. Nhưng chú lính chì ấn tượng nhất với tòa lâu đài mỹ lệ được làm từ giấy bìa, đặc biệt là một cô gái đứng ở cửa tòa lâu đài cũng được cắt bằng giấy bìa. Cô mặc bộ váy trắng tinh, hai tay uốn cong trên đầu còn một chân thì giờ cao lên khuất phía sau làm chú lính cứ tưởng cô cũng bị cụt một chân như mình.

